

en ny Klasse ved disse Skoler; de skulle altsaa efter Flertallets Forslag fremdeles kun undervises af 1 Lærer og fremdeles blive gaaende i overfyldte Klasser. Det forekommer mig at være en Uret, der gøres mod disse Børn. Jeg kan derfor ikke godt lade være at fremkomme med den Betragtning ved denne Lejlighed, at af det Flertal, som har stillet dette Forslag, er der 7 Medlemmer, der tilhøre Reform-Benstrepartiet. Jeg har altid hørt, at hvor som helst Benstre kom frem, var der een Sag, de overalt kæmpede for, og det var en bedre Oplysning i Folket; vor Folkeskole skulde høves fremad, gøres bedre og fuldkomnere end hidtil. Men nu have vi det Særlynt, at naar Ministeren foreslaar en Forbedring af Skolen, derved at Børneantallet skal indskrænktes til 70 for hver Lærer, komme disse Mænd med deres: Nej, det gaar os for vidt. Jeg synes, Forholdet er blevet vendt om. Det er den højtærede Minister, der gaar i Spidsen for Fremskridtet, medens det er de Mænd, der ellers altid have talt Fremskridtets Sag, der nu holde igen og sige: Stop, det gaar ikke an. Jeg indrømmer, at de naturligvis ikke gøre det af pædagogiske Grunde, ikke fordi de ikke unde Børnene en bedre Undervisning, men fordi de Herrere ere førte fast. De ville hævde den kommunale Skole, og nu viser det sig, at den slet ikke kan løse Opgaven; det kan alene Statskolen gøre. Det forekommer mig ogsaa, at er der noget Omraade, hvor det økonomiske Spørgsmaal ikke maa spille ind, er det Folkeskolen. Jeg anser nemlig de Udgifter, der afholdes til vor Folkeskole, for at være Samsundets Driftsudgifter. Ligesom vi alle indrømme, at det er nødvendigt, at en Mand, Haandværker eller handlende, maa have en Kapital for at drive sin Forretning og maa anvende Udgifter for at holde den gaaende, er det ogsaa nødvendigt for Samsundet, at det anvender visse Driftsudgifter. Dertil regner jeg først de Penge, der ofres paa vor Folkeskole. Netop derigennem bliver den enkelte Samsundsborger sat i Stand til at kunne drive sit borgerlige Erhverv paa en bedre og fuldkomnere Maade, end hvis han voksede op i Uvidenhed, og tage vi Nationen i dens Helhed, dygtiggøres den derigennem til at tage Konkurrencen op med andre Nationer. Jeg synes derfor, at paa dette Omraade, hvor det gælder Nationens Driftsomkostninger, bør man ikke spare; der maa absolut ofres de nødvendige Penge. Derfor kan jeg ikke andet end anbefale det høje Ting ikke at stemme for den Vædring, som er stillet af Flertallet om at sætte Børneantallet op til 75 i Skolerne paa

Landet. — I Forbindelse med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Trier) har jeg tilladt mig at stille en Vædring vedrørende Religionsundervisningen. Den gaar ud paa, at Religionsundervisningen skal meddeles paa Grundlag af Bibelhistorie. Hvis denne Vædring bliver vedtagen, er dermed Lærebogen dødsdømt; saa maa den endelig tilsidst forlade Skolen. Men derved er der meget naaet. Derved vil nemlig Kemferiet og Udenadslæren have faaet sit Dødsstød. Jeg tror, at baade Lærerne og Børnene vilde være overordentlig glade ved, at denne Lærebog kom ud af Skolen. Nu vil man maaste nok sige: Ja, men Lærerne lade ikke Børnene lære Lærebogens større Sætninger udenad. Det er muligt, at en Del af dem ikke gør det, men det er meget almindeligt, at Børnene skulle lære en Mængde Striftsteder udenad, og jeg tror, der er flere hundrede Striftsteder i denne Bog. Netop gennem den kan Kemferiet og Udenadslæren i Skolerne saaledes blive ved at holdes vedlige, men hvis vi vedtage denne Vædring vil denne Undervisningsmetode have faaet Dødsstødet. — Ved Vædringsforslag Nr. 27 har jeg tilladt mig at stille en videregaaende Vædring, som ogsaa berører Religionen, og dertil er jeg alene Forslagsstiller. Den gaar ud paa, at Religionsundervisningen ikke længere skal være noget obligatorisk Sag i Folkeskolen, at det skal overlades til Forældrene selv at bestemme, hvorvidt de ville lade deres Børn deltage i Religionsundervisningen eller ikke. Jeg tror, at denne Vædring vil kunne faa stor Betydning for et godt Samarbejde mellem Skole og Hjem. Alle ere enige om, at hvis Skolegerningen skal bære Frugter, er det nødvendigt, at der hersker en god Forstaelse mellem Lærere og Forældre, at der ikke er noget Punkt, hvor disse to ligge og strides med hinanden. Men jeg tror ikke, der er noget Punkt, som saa let giver Anledning til Strid imellem dem, som netop Religionsundervisningen. Det er jo en Kendsgerning, at der er mange Forældre, som ikke anerkende den kristne Religions Lærdomme, som ere, hvad man talder Fritænkere. Og lad os nu tænke os, at Børnene fra et saadant Hjem have hørt i Skolen en eller anden Fortælling, f. Eks. om Jonas i Hvalfisfens Bug, om et af Miraklerne eller noget lignende og saa kommer hjem om Aftenen og fortæller sine Forældre: Saadan og saadan har jeg hørt i Skolen i Dag. Jeg ved bestemt, at saadanne Fædre da have sagt til Børnene: Saadan noget skal Du ikke tro paa, det er slet ikke sandt, det er noget, de ville bilde Dig ind; det